

ŠRÁMKŮV PÍSEK '86

3

ZPRAVODAJ 27. ročníku
národní přehlídky mladých
souborů autorského netra-
dičního divadla a kolektivů
malých divadelních forem

Na úvod, či zahájení XXVII. ročníku Šrámkova Písku toho bylo už řečeno či napsáno dost. Dovolte mi však ještě několik řádek, které by měly trochu dokreslit celkovou atmosféru a dění.

Jste hosty města, které se pyšní, a právem, velkou a dlouhou kulturní tradicí. Zmíní tohoto města kráčeři, umělci, na které s hrdostí vzpomíná náš národ, F. L. Čelakovský, Adolf Heyduk, Mikoláš Aleš, Ladislav Stroupežnický a pochopitelně student Frána Šrámek. Jsme však hrdí i na současné umělce, které váže osobní vztah k Písku. Hovořit o nich by bylo asi zbytečné.

Jste však také hosty dnešní organizace SSM, která se podílí na organizaci této národní přehlídky. Písek byl, je a asi dlouho bude především městem mladých lidí. A jako mladí se podílíme na budování našeho okresu. Máme ve svých řadách nositele státních vyznamenání, mládežníky, kteří jsou příkladem pro ostatní. O tom, že umíme vzít za práci svědčí i ten fakt, že na jednoho člena SSM činil ekonomický přínos za loňský rok více jak 5 000,- Kčs a to už něco znamená. Ale dost čísel. Umíme se také bavit. Jako houby po dešti se nám rozrůs-

tají folkové skupiny, které si proslapávají první cestu na přehlídkách FORTY. Rocková skupina FANTOM má jméno už v celé republice, a že umí, o tom svědčí i cena ministra kultury CSR, již je nositelem. A co nás těší nejvíc, máme divadelní soubor VJEM, který si získává své diváky a příznivce a příště se s ním na Šrámkově Písku určitě setkáte.

Myslím si, že mohu říci, že jsme rádi, že každé dva roky, vy, divadelníci a kumštýři, najdete cestu k nám do jižních Čech. Už jenom proto, že se společně můžeme podělit jednak o divadelní zážitky a o to, co umíte, co se rodilo v hádkách či pohodě (to podle naturelu) a co hlavně dovede lidem dát radost, zamyšlení anebo i inspiraci.

Chci Vám jménem všech organizátorů popřát krásný pobyt v Písku, hodně zážitků, spoustu elánu do příští práce. A hlavně nezapomente. Za dva roky je další ročník Šrámkova Písku, na kterém Vás rádi uvítáme.

Vratislav Měchura
předseda OV SSM

DS J. Skřivana Brno - L. Fuks - J. Haidler: Pan Theodor Mundstock

Imitace

Nepřetržitou imitací lze nazvat vystoupení J. Mooze a V. Libnera s názvem Bílá tvář za sklem. Imitací ve smyslu označení nenápaditého napodobování, které se v tomto případě snaží imitaci zastřít a obhájit parodickým zacílením. Násilné slepeno do nadčasového příběhu lidského života je parodováno něco málo z toho, co lze spatřit v naší televizi a co už dokonce v ní samé bylo nescetněkrát zesměšněno / a líp/.

V inscenaci snad není jediný původní nápad, nepočítáme-li bombastický začátek s Bachovou fugou, který by si ovšem sám zasloužil shodit.

Spojení pantomimy se slovním humorem bylo zřejmě východiskem z nouze s ohledem na rozdílné schopnosti herců. Obě stylové roviny si totiž odporují a vzájemně se spolehlivě ničí. Ve chvíli, kdy je publikum konečně ušetřeno hlasitě hudby i ukradených dialogů Simka a Grossmanna, doufá v jevištní metaforu pantomimy. Následuje dojemné křesení květin po válečné bouři, při němž nám mím musí dvakrát donést vodu v dlaních / a jít pro ni téměř do zákulisí / než k tomuto účelu použije symbolicky vojenskou přílbu, která na to tiše čeká spolu s podivně trpělivým divákem.

Autorům chybí vlastní názor a nápady. Nechybí jim však chuť k předvádění nápadů cizích. Dokonce i při děkovačce - jestli si nevypůjčili od Josefa Kemra vinšování divákům a jestli je podobnost s děkovačkou po Staré historii na Nové scéně čistě náhodná, at mi tuto závěrečnou výfukovou promínu.

Pavla Coufalová

Pod lampou

Útulný mikroprostor vykrojený visací lampou nad železnou postelí a obklopený těsným kruhem židlí sám o sobě vylučuje bombastické scénické prostředky a upřednostňuje text. Z Różewicze našťáší zbylo všechno, to, co si soubor mohl interpretovat prostým přesunováním akcentů a významů a navíc textově i inscenačně domyslit po svém. Ze sboru starců a epizodních postav vytvořili skupinu glosátorů, kteří se stali prostředníky mezi proudem asociací a reálným světem, mezi hrou a diváky. S těmi se ztotožňují velmi všedními problémy a zájmy a Różewicze velmi případně staví na pevnou obyčejnou zem. Přesto v omezeném scénickém prostoru zbylo dostatek místa na řadu špílů a nápadů, méně i více vtipné komentáře slovní i pohybové.

Z pestré palety stylů letošní přehlídky Lampa vybírá dost silně generačně a asi proto i inscenačně. Věkový průměr souboru 29 let je orientuje přece jen k jiným problémům než jejich dvacetileté protějšky a nutno konstatovat, že trochu už módní mystiku nahrazují podstatně přesnější soudy a stanovisky. Jejich glosátoři také přijali civilní oblek střední generace a rádi si zavzpomínají na písničky svého mládí. Ale především: dokážou myslit ve zcela určitém inscenačním materiálu, kolektivní režie z něho nikde neúnosně nevybočuje, i když by se jistě mnohde dalo znovu škrtat a přidávat. Prostě ví co a hlavně jak vyjádřit a to jsou hodnoty na letošním SP zatím dost vzácné.

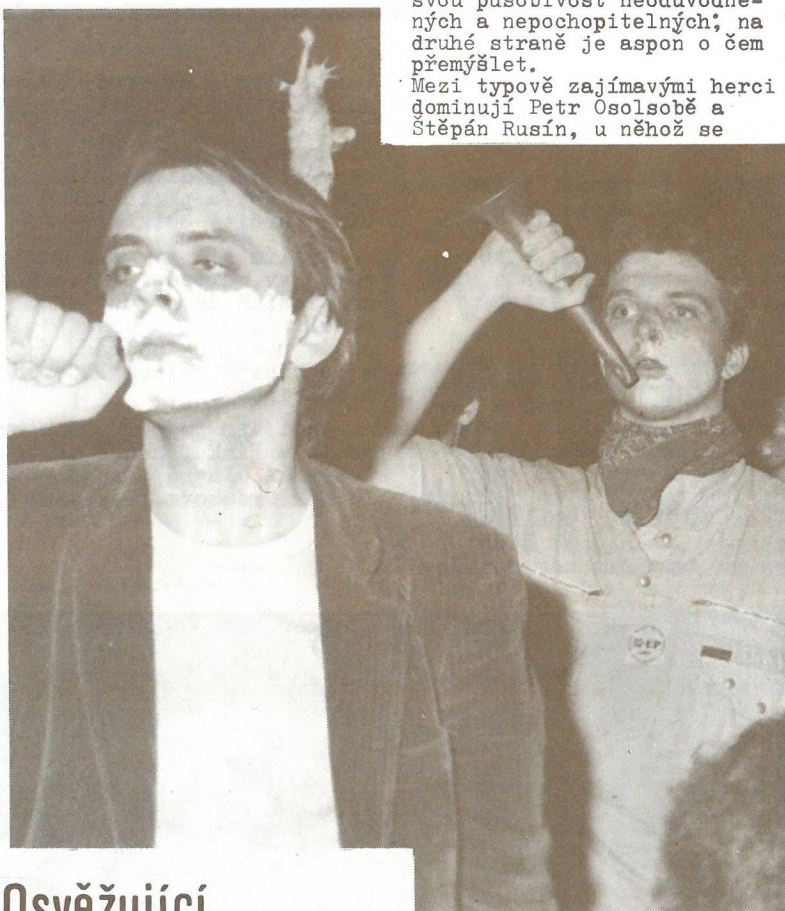
Stejně jako větší zájem jedněch o práci druhých, jinak už si neumím vysvětlit, že i Kartotéku rušily hluché pozdní příchody a předčasné odchody diváků a jejich hlasité diskuse u vchodu. Prosím vás, to jste kolegové?

Josef Herman

Provokující představení

Výjimečnost "Ameriky" Ochotnického kroužku Brno je z v tom, že se vůbec někdo pokusil inscenovat Kafku, ale z tohoto faktu zároveň plyne často diametrální rozdílnost názorů na výsledek, protože Kafka má snad pro každého jiný smysl a význam. Celkově inscenace rozhodně převyšuje většinu toho, co zatím mohli diváci na SP vidět, což v první řadě platí o její určující složce - režii (P. Osolobě). V precizním nastudování není jediný náhodný pohyb, gesto, intonace..., ale občas artistní forma vytlačuje obsahové sdělení, některé postupy (např. pohyblivé panoptikum) jsou příliš vypočítané na efekt, mnoho míst je přes svou působivost neodůvodněných a nepochopitelných; na druhé straně je aspoň o čem přemýšlet. Mezi typově zajímavými herci dominují Petr Osolobě a Štěpán Rusín, u něhož se

F. Kafka, J. A. Pitínský, P. Osolobě: Amerika

Osvěžující tatrmanství

Dvě vystoupení Josefa Brůčka jsou v rámci celé přehlídky poněkud ojedinělá. Obě měla totiž to, co mnoho jiných představení zcela postrádá - výrazný nápad a pointu. Samotný nápad byl navíc v obou případech rozvíjen velmi šťastným, originálním a vtipným způsobem. Nic není od první minuty jasné a předem vypočitatelné, nevylučuje se moment překvapení. Poté, co i to, že nápad není doněkonečna opakován a rozmělnován, vystoupení /spíš než představení/ končí přesně tam, kde se nápad vyčerpá a není dál uměle a zbytečně protahované. "Tatrman" Josef Brůček nenudil, ale rozesmál, a to v kontextu ostatních představení přehlídky je úspěch vlastně výjimečný.

Luďmila Márová

spíš než o zvláštním hereckém výkonu dá mluvit o příležitosti na scéně. A ta v jeho případě a v této inscenaci stačí.

Hlavní, ale i nejzranitelnější, je v Americe sugestivní atmosféra, která sice nemusí strhnout každého, ovšem ten, kdo je ochotný a schopný se jí poddat, si odnese nevšedně silný prožitek. A to je právě to, proč se do divadla chodilo, chodí a snad i nadále chodit bude.

Karola Štěpánová

Odposlechnuto

/v diskusním klubu P. Scherhaufera a P. Veselého/:

Obecně:

Kdo je fanda do divadla, stěží chápe tu neúctu k práci ostatních - odcházení z představení, hlasitý hovor na chodbě ...

Myši Natálie Mooshaberové:

Může režisér vlihnout na jeviště a zasáhnout do hry během představení? Třeba když herečka ztratí kontakt s publikem, mohlo by se ozvat aspoň "Nahlas!".....?

Bylo použito příliš mnoho scénických prostředků, které zachytily herecký výkon a znemožnily orientaci v plánech hry.

Představení mělo řád, ale ne ten, který by vyplýval logicky z textu.

Herec by měl vědět, čeho chce v představení dosáhnout.

Marie, řekněte mi, o čem jste to hrála. Vaše téma...

Bejvávalo:

V dramaturgii /pokud jde o výběr/ je to zajímavé, představení odkazuje na jistoty, pochybnosti předků, k pramenům, ale jaký je etický náboj?

Je to rodinné divadlo, to je poznat

Przygody Koziołka Matołka:

Major Szmauz - to je skutečná postava nebo Cimrman?

Proč není princip kozlovství potvrzen třetím kozlem? /Magie čísla tři .../

Odbourali jsme jednotu chápání /uvnitř souboru/, představení je výsledkem našich diskusí, výrazem demokracie při tvorbě inscenace /člen souboru o kolektivní "technologii"/.

Málem naznak...

padli únavou diváci po všerejší vystoupení souboru Protoč. Kdyby totiž soubor chtěl, aby diváci jeho výpovědi aspoň částečně porozuměli a nenudili se téměř po celou dobu představení, měli by svým divákům poskytnout (pokud možno před představením) nejen text inscenace, ale také obsírné vysvětlení. Z jahody naznak (už název je těžko pochopitelný) je nesořodou montáží, mozaikou, která snad má být v představení rozvíjena v hereckých etudách. Inscenace svou nesrozumitelností ztrácí řád (zašifrované symboly, náznaky, nejasné metafory atp.) a zaráží přehnanou ambiciozností i tím, že se tento styl už příliš blíží šarži. Pateticky, bez nadhledu a smyslu pro humor předvádí Protoč spíš parodii toho, čím by jejich inscenace zřejmě chtěla být. Divák by snad měl mít pocit, že je ve své lidské malosti a omezenosti "osvěcován", ale inscenace bohužel nerezonuje. Proto se ptám, za jakou generaci toto "generační" divadlo vypovídá? Možná by se dalo mluvit o poctivém hledání jistot, bezpečí ve svobodě, atd. Takové úvahy ale nikam nepovedou, protože v inscenaci není žádná skutečně silná myšlenka formulována, natož sdělována. Protoč se snaží o působivost, vyhraněnost, originalitu, ale výsledek je spíš bezduchý.

Možná, že všerejší repríza byla z nějakých "objektivních" důvodů méně zdařilá než jiné, hrané ve známém prostředí. To ale nic nemění na rozpačitosti výsledného dojmu a oprávněnosti zpochybnění, zda je právě divadelničení to nejlepší pro Protoč.

Michal Bregant

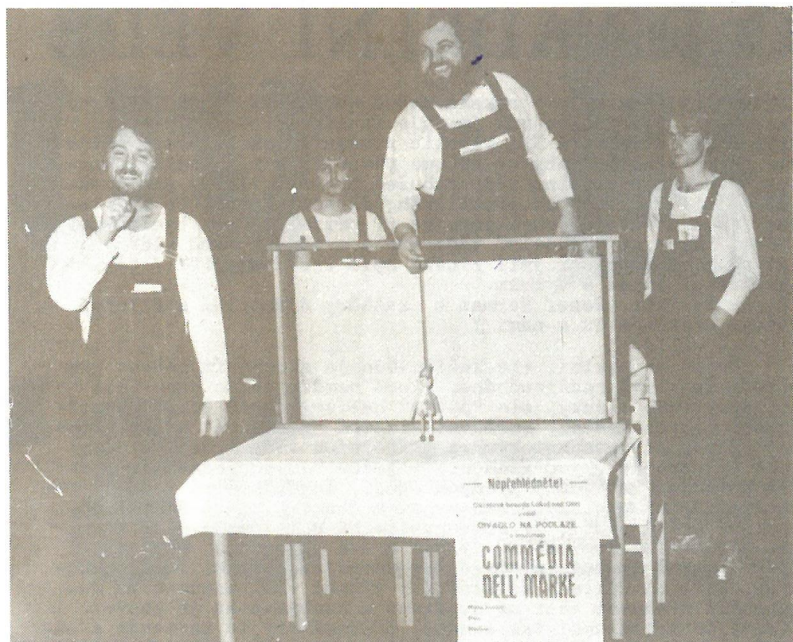
DIVADLO NA PODLAZE Loket nad Ohří

Osvětová beseda Loket n. Ohří
L. Vachrlon : Commedia dell'arte
Hrají, tančí a zpívají L. Vachrlon, J. Chaloupka, M. Kruliš,
P. Chebek a J. Garlik.

Soubor vznikl na počátku roku 1982. Sešli se zde mladí lidé z okresu Sokolov se zájmem o amatérské divadlo, kteří využili nabídky ředitele Osvětové besedy v Lokti.

Od svého vzniku se Divadlo na podlaže pokouší zásadně o autorskou inscenační tvorbu. V průběhu své činnosti nastudovalo několik loutkových a činoherních inscenací, z nichž převážná část byla určena dětskému divákovi. V roce 1984 soubor postoupil na národní loutkařskou Chrudim s inscenací Rozmazlený drak. V roce 1985 se Divadlo na podlaže zúčastnilo mezinárodní loutkařské Chrudimi s představením Libuše.

Commedia dell'arte je plytká loutková agitka, která usiluje o nastolení několika hlubokých filozofických úvah.

Divadlo na podlaže Loket

DIVIDÝLKO Slaný

J. Šíma : Hostina kanibalů

Námět J. N. Nestroy, režie J. Hložek, hudba K. Hevessy, K. Danda, technická spolupráce F. Polata, H. Šimová, S. Berkovec, hrají A. Neumannová, K. Danda, M. David, J. Šíma, O. Javorčík

Namísto informativního článku jsme z programu tohoto představení opsali toto malé interview :

Otázka : Co dnes bude?

Odpověď : Hostina kanibalů!

Otázka : Název mnoho nenapovídá, tak snad jaký žánr?

Odpověď : S žánrem byla potíže. Část souboru prosazovala pořady typu "Komunální humor za každou, resp. upravenou cenu", ostatní naopak navrhovali inscenovat vážná, neřku-li tragická témata doby. Výsledkem je kompromis, který dal vzniknout žánru vpravdě originálnímu - komunální tragice!!!

Otázka : To tu snad ještě nebylo? A co forma?

Odpověď : Výchoně vzdělávací publicistika!

Otázka : Nepřestávám žasnout!

Odpověď : Není divu, od objevení propadla divadlo větší revoluci nezažilo!

VPŘED Praha

L. Tuček : BRODY

Recitační skupinu Vpřed se stálí návštěvníci ŠP pamatují jistě i z minulého ročníku (nebo předminulého?). Zatímco však dříve jejich neotřelý hledačský pohled ztvárněný neotřelou hledačskou formou vyvolával různé, dohady, dotazy ba i třenice, dnes již patří RS Vpřed pevně a nedílně mezi přední a vyhledávaná divadelní tělesa. Není možné říci, že by k tomu došlo zařazením se do dění v této oblasti - zůstávají stále na své cestě hledání nejvýraznějšího vztahu mezi obsahem a formou. Zařadili jsme se spíše my, diváci, protože je nám stále bližší a bližší způsob jejich nazírání na svět.

Soubor vznikl v roce 1975. Prvních pět let vystupoval nepravidelně, většinou na koncertech společně s hudebními skupinami. V roce 1980 se stala RS Vpřed součástí divadla Sklep, ale od roku 1983 vystupuje opět samostatně. Lonského roku se soubor zařadil do volného sdružení pěti pražských, převážně amatérských, divadel, které je nazváno MIMOTOC SKRED. Členy sdružení jsou soubory Mimoza, Kolotoč, Sklep, Křeč, Vpřed, což ostatně naznačuje již sám název.

Vpřed hrál, hraje a bude hrát tato představení : Recitační noviny (1979), A budeš hodný... (1982) společně s divadlem Sklep, Hledačova dobrodružství (1983), Den s Tomášem Mácou (1984), 14. km (1985), Brody (1986), Milovník příběhů (1987) Kilo (1988). Jak nás soubor informoval, zaměřuje se především na to, aby dodržel rytmus premiér.

Ke hře Brody nám sdělili toto : "...Hra Brody je tak trochu smutným příběhem s veselými motivy anebo spíše veselohrou se špatným koncem anebo operetkou anebo..." "A k činnosti souboru : "...Hlavním výrazovým prostředkem souboru je slovo, které je prezentováno ve mluvené formě..." "Tento objevný princip se stal fundamentální platformou i pro představení Brody, které uvidíme.

Seznamme se ještě s autory a interprety : Text L. Tuček, hudba M. Vích, choreografie A. Shameti, dramaturgie L. Vychodilová, technická spolupráce M. Pacina, J. Vích, hrají H. Dočekalová, A. Sedláková, A. Shameti, J. Tučková, V. Víchová, L. Vychodilová, Z. Macek, M. Maruška, N. Tomášek, L. Tuček, hudební skupina M. Vích, V. Malinovský, J. Novotný, A. Kolář.

MALÉ S DIVADLO Olomouc

M. Valenta : Kacíři

Malé S divadlo vzniklo v roce 1981 na Universitě Palackého v Olomouci a od té doby uvedlo šest her / Othello roku 18., Bariery, Inkvizice, Místo cesty k moři, Kabaret, Kacíři /. Zúčastnilo se řady divadelních festivalů a je pořadatelem přehlídky "Divadelní maraton" v Olomouci.

Hru Kacíři napsal dr. M. Schmalz, spoluúčastníkem je folková skupina Damián z Olomouce.

Nosným prvkem je zamyšlení nad nenaplněnými životy dvou hlavních hrdinů, jejichž osud se promítá ve dvou rozdílných a paralelně vedených rovinách. Obě roviny se protínají až na závěr představení, v době, kdy je už na nějaké pochození a vysvětlování životních omylů pozdě.

Scénář je napsán expresionisticky, první rovina / jakoby historická / imi-

tuje scholastická divadelní představení žáků středověkých univerzit a slouží jako alegorie pro rovinu druhou, vyjádřenou pantomimou, snem člověka, který svůj celoživotní sen prosní v "čekárně".

LS „C“ Svitavy

Soubor vznikl před patnácti lety a dnes patří mezi špičkové amatérské loutkařské soubory u nás. Vytvořil si svérázný styl, který je neoddělitelně spojen s vlastní hudbou. Představení, určená hlavně starším dětem a dospělým, vedou od legrace k vážnějšímu zamyšlení, v případě Pohody od Buchlovana k Čapkovi, k přemýšlení nad dobou, kterou známe jen z vyprávění pamětníků a z knih a koneckonců i k přemýšlení nad sebou a dneškem.

Představení Pohoda připravili : Režie K. Šeřma, výtvarníci K. Šeřma, B. Šeřmová, hudba J. Ježek, K. Šeřma, hrají V. J. Šimek, J. Grmela, P. Svojanovský, A. Přikrylová, B. Šeřmová, J. Karkulíková, K. Šeřma.

Loutkářský soubor "C" Svitavy

O DIVADELNÍ VĚDĚ

Divadelní věda by pro někoho možná mohla být trochu bizarní sousloví, nicméně se tak jmenuje studijní obor na pražské filosofické fakultě UK. Několik studentů tohoto oboru přijelo na letošní SP, aby se něčemu přiučili a mj. psali recenze. Studium divadelní vědy bohužel provází tíživý pocit oddělenosti studentů od praktického divadelnictví. To byl také jeden z důvodů, proč jsme na SP přijeli. Byli bychom totiž rádi, kdyby se divadelní věda stala z vědy o sobě vědou pro divadlo, aby se ozřejmil / nebo spíše znovu našel? / její konkrétní smysl a význam. Co na to PhDr. Josef Herman z katedry divadelní a filmové vědy, který je tu s námi?

"Nejen divadelní, ale každá věda je zkoumáním něčeho pro praxi zdánlivě neúčelného, které nemůže přímo odpovídat na praktické otázky, ale "pouze" nabízí dosud zjištěné možnosti jejich řešení. Směšovat vlastní "základní" a "aplikovaný" výzkum je v technických a přírodních vědách nesmyslné, ale ve společenských vědách a zejména v uměnovědách se stále udržuje. Pak jedni předpokládají, že divadelní věda je samospatitelná pro uměleckou praxi a druzí ji zase šmahem odsuzují právě proto, že samospatitelná samozřejmě není. Ale že může mít i pro umělce význam právě jako zdroj poučení pro vlastní řešení předvedl na včerejší diskusi P. Scherhauer, když na základě konkrétních výhrad vůči inscenacím doporučil studovat věci už objevené a neobjevovat je znovu. Právě to totiž není tak snadné, inscenátory to zavazuje a ztěžuje, ale skutečně dobré a poučené divadlo si bez toho už neumíme představit. A ruku na srdce, pokud jezdí na Šrámkův Písek výkvět amatérského divadla, pak po tomto studiu volá více než naléhavě."

Během čtyřletého studia pro nás škola organizuje dvě povinné čtrnáctidenní tzv. oborové praxe v dramaturgických netech pražských divadel / Divadlo E.F. Buriana, Divadlo S.K. Neumanna, Realistické divadlo Z. Nejedlého /, kde ovšem ke skutečné praxi divadla jen zdálky přivoníme. Spojení s profesionálním divadelnictvím / natož s amatérským! / můžeme udržovat jediné individuálně - na základě osobních znalostí, náhodných příležitostí. apod. Nemáte pocit, že oddělování teorie od praxe je v našem oboru tak trochu záporné?

"Nemám, spíše mám pocit, že v podmínkách čtyřletého studia se nestihne poctivě jedno ani druhé. A to je jistě chyba, která má ovšem hlubší a složitější příčiny a kterou se na katedře neustále zabýváme. Ovšem neumím si představit jiný než individuální kontakt s tím divadlem, které mě zajímá, takže - je to jen vina školy, že tak málo našich posluchačů provozuje aktivně divadlo nebo alespoň pravidelně sleduje amatéry? Konečně na letošní SP vás vyslala také katedra stejně jako nedávno zadala z oblasti pražského amatérského divadla diplomovou práci. A jistě se bude snažit o další kontakty."

Myslíte si, že je čerstvý absolvent naší katedry schopen dobře a smysluplně fungovat v divadelní praxi?

"A vy si myslíte, že čerstvý inženýr může okamžitě po absolutoriu postavit most nebo navrhnout novou škodovku? Uplatnění není ani zdaleka jen věcí školy a konkrétních poznatků a výsledků vašeho studia."

Připravili Karola Štěpánová, Lída Márová a Michal Bregant

PROGRAM

pátek 30.5.1986 - ZK Jitex

- 9,30 - diskuse
- 13,00 - Regina Břeclav - J. Bělovská - B. Kaněra: Kam patříš?
- 14,00 - Divadlo na podlaže Loket - L. Vachrlon: Commedia dell'arte
- 17,00 - Bílé divadlo Bohumín: Tristan a Izolda
- 19,00 - Divadelní studio J. Skřivana Brno - L. Fuks - J. Haindler: Pan Theodor Mundstock
- 20,45 - Doprapo Praha - K. Vonnegut jr., P. Lébl: Groteska

sobota 31.5.1986 - ZK Jitex

- 9,30 - diskuse
- 13,00 - Malé S divadlo Olomouc - M. Valenta: Kacíři II
- 15,00 - Dividýlko Slaný - J. Šíma: Hostina kanibalů
- 17,00 - Vpřed Praha - L. Tuček: Brody (Stálá divadelní scéna)
- 19,00 - LS C Svitavy - B. B. Buchlovan, K. Čapek, K. Šefrna: Pohoda
- 19,45 - Slavnostní zakončení 27. Šrámkova Písku
- 21,00 - závěrečná diskuse

Uvidíme, uslyšíme

Vonnegutovu grotesku v autorském ztvárnění P. Lébla a souboru Doprapo Scénář vypadá asi takto:

Diváci vstupují do sálu a sedají si do dvou bloků sedadel, mezi kterými vzniká úzký, dlouhý prostor - jeviště. Během jejich usazování posloucháme z reproduktorů komentář otrokářky Věry, která čte v nestejných intervalech seznam svých otroků /česká, libovolná jména - jakoby diváků, kteří přicházejí - s vloženými prostředními jmény/. Tato scéna končí, když jsou všichni diváci na svých místech. Do přítomí, které vládlo až doposud, se na okamžik rozsvítí všechny čtyři reflektory, které ohraničují obdélníkový prostor. V tuto chvíli se ozve z reproduktorů řev lva, zvukové předznamenání děje, neboť touto znělkou začínaly hollywoodské grotesky.

Wilbur L: Naši rodiče byli dva hloupí, ale roztomilí lidé jménem Caleb Mellon Swain a Letitia Vandebild Swainová, rozená Rockefellerová.

Eliza uváže figuríně otce kolem krku barevnou šálu, kterou jí hodil do záběru Isador. Totéž udělá Wilbur L s šálou od Melodie a vytvoří tak matku.

Byli neškodní. Byli pohádkově zazobaní.

Eliza: Nemohu jim mít za zlé, že je tak sebralo, když se jim narodily obludy. Každého by totáž sebralo, kdyby se mu narodil Wilbur a já.

Wilbur N /za kamerou/: Nebyli jsme mongoloidi v pravém slova smyslu. Byli jsme cosi nového. Byli jsme neandrtálci.

Wilbur L: Aby se za nás nemuhli stydět, ukryli nás do starého, strašidelného zámku, který zdědili ve Vermontu.

Wilbur N: V nejlepší zábavě mi oznámili, že mě venku někdo čeká. Byl jsem si skoro jistý, že je venku zaparkovaný rolls-royce od mé matky. Byl to podvodník, vůbec to nebyl poslíček. Norili jsme se stále hlouběji mezi stromy. Na každé mýtině, která se před námi rozevírala jsem čekal svůj rolls. /Členové štábu napodobují rachot vrtulníku/. Avšak s helikoptérou zavešenou ve vzduchu jsem nepočítal. Nahoře stála Eliza! Přices-ovala z Peru jen proto, aby zarecitovala polovinu Shakespearovy sonetu.

/otrok pomáhá Elize točit obráceným stativem od kamery - vytvářejí tak iluzi vrtulníku/

Eliza: Slyš, slyš, slyš! Jak o tvé ceně vznešeně mám pět, když lepší částí mého já jsi sám? Mám se snad sebechválou opájet? Což nejde o mne, když tě opévám? I, proto žijme raději každý zvlášť, at láska jméno obou nenosí, tím odloučením se však nedej zmást: jím dávám ti, čeho sám hoden jsi.

Wilbur L: Elizo, Elizo! Miluju tě. Slyšelas? Miluju tě, opravdu tě miluju!

Eliza: Slyšela jsem. Tohle by nikdo jakživ neměl vypustit z úst.